

IDŹCIE I GŁOŚCIE

List pasterski Metropolity Lubelskiego na Adwent 2016 r.

Umiłowani w Chrystusie Panu!

Tydzień temu we wszystkich wspólnotach parafialnych odmówiliśmy *Jubileuszowy Akt przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*. Był to przede wszystkim *akt wiary*, potwierdzający wybór Chrystusa dokonany na Chrzcie świętym i zobowiązujący nas do życia na miarę zawartego wówczas przymierza. Był to *akt sprawiedliwości*, gdyż oddaliśmy Chrystusowi to, co do Niego należy. Mówi przecież św. Paweł: „Wszystko przez Niego i dla Niego zostało stworzone. On jest przed wszystkim i wszystko w Nim ma istnienie” (Kol 1,16-17). Był to wreszcie *akt miłości*, bo odpowiedzieliśmy na miłość Chrystusa objawioną w tajemnicy Krzyża i zmartwychwstania. Jego królewska władza to potęga miłości, nie ma bowiem większej miłości, jak oddać życie za swoich przyjaciół.

Nie trzeba Chrystusa ogłaszać Królem ani wprowadzać Go na tron. Bowiem Bóg Ojciec wywyższył Go ponad wszystko, aby na Jego imię zginało się każde kolano (por. Flp 2,10). Należy natomiast uznać i przyjąć królowanie Chrystusa, poddać się Jego władzy we wszystkich dziedzinach życia. Chodzi o osobistą więź z Jezusem, odkrywanie Go w cierpiących i potrzebujących, zawierzenie Mu naszych rodzin, kierowanie się w relacjach społecznych zasadami Ewangelii. Jeżeli budowanie królestwa świętości i łaski, miłości i pokoju zaczniemy od siebie i od naszych rodzin, wtedy zmieni się także oblicze naszej Ojczyzny i Kościoła.

Balsam miłosierdzia

W ubiegłą niedzielę zakończył się Rok Jubileuszowy Miłosierdzia. Papież Franciszek uroczyście zamknął Drzwi Święte w Bazylice Świętego Piotra. Tydzień wcześniej zamknięte zostały bramy miłosierdzia we wszystkich katedrach oraz w wielu sanktuariach i kościołach świata. Możemy być jednak pewni, że nigdy nie przestanie płynąć ku nam rzeka Bożego miłosierdzia wypływająca z przebitego boku Chrystusa. Nigdy nie powinna się też zamknąć brama naszego serca, bo zostaliśmy wezwani i powołani, aby być świadkami i narzędziami Bożego miłosierdzia.

W bulli *Misericordiae vultus*, ogłaszającej Rok Miłosierdzia, papież Franciszek zapowiadał, że kończąc jego obchody „będziemy kierować nasze myśli z wdzięcznością i dziękczynieniem do Trójcy Przenajświętszej za to, że udzieliła nam tego szczególnego czasu łaski. Powierzmy Chrystusowi Panu życie Kościoła, całej ludzkości i ogromnego kosmosu, prosząc o wylanie Jego miłosierdzia jak rosy porannej, aby owocna stała się historia, którą mamy tworzyć w najbliższej przyszłości z zaangażowaniem wszystkich.”

„O jakże pragnę – apelował papież Franciszek – aby nadchodzące lata były naznaczone miłosierdziem tak, byśmy wyszli na spotkanie każdej osoby, niosąc dobroć i czułość Boga! Do wszystkich, tak wierzących jak i tych, którzy są daleko, niech dotrze balsam miłosierdzia jako znak Królestwa Bożego, które jest już obecne pośród nas.”

Przemawiając zaś tydzień temu w Watykanie podkreślił, że chociaż „zamykają się Drzwi Święte, pozostaje otwarta dla nas na oścież prawdziwa brama miłosierdzia, którą jest serce Chrystusa. Z przebitego boku Zmartwychwstałego aż do końca czasów wypływa miłosierdzie, pocieszenie i nadzieja.” Papież apelował do wszystkich, którzy doświadczyli miłosierdzia – a któż z nas go nie doświadczył – aby to doświadczenie przekazywać dalej. Na Jasnej Górze przypominał nam, że miłosierdzie winno być pokorne, konkretne i solidarne.

Drodzy Bracia i Siostry!

Niech balsam miłosierdzia dociera do wszystkich potrzebujących – przez nasze słowa i gesty życzliwości, przez posługę miłosierdzia, pełnienie konkretnych czynów miłości. Niech nas natchnie postawa św. Brata Alberta Chmielowskiego, którego 100. rocznicę śmierci będziemy wkrótce obchodzić. Mawiał on, że „trzeba być dobrym jak chleb leżący na stole, z którego każdy może ukroić dla siebie kęs i nakarmić się, jeśli jest głodny.”

Rok owocowania

„Idźcie i głoscie” to hasło nowego roku kościelnego i duszpasterskiego, który rozpoczyna się w pierwszą niedzielę Adwentu. Jest to ostatni etap czteroletniego programu „Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie. Przez wiarę i chrzest do świadectwa.” Kościół w Polsce, przygotowując się do 1050. rocznicy chrztu, chciał zaprosić wiernych na drogę duchowości chrzcielnej. Prowadzi ona od wiary w Jezusa Chrystusa, przez nawrócenie i chrzest do apostołstwa. W sakramencie chrztu i bierzmowania wszyscy wierzący w Chrystusa zostali wezwani, aby głosić Ewangelię słowem i życiem, aby być apostołami w swoim środowisku i jak najwięcej ludzi przyprowadzić do Chrystusa.

Mamy za sobą niezwykle przeżycia duchowe, które na długo pozostaną w naszej pamięci: 1050. rocznica chrześcijaństwa na polskiej ziemi, Rok Jubileuszowy Miłosierdzia, Światowe Dni Młodzieży, pielgrzymka Ojca Świętego Franciszka do Polski, nasza narodowa pielgrzymka do Rzymu. Pięknym podsumowaniem minionego czasu jest List apostolski *Misericordia et misera* podpisany tydzień temu w Watykanie: „Przeżyliśmy intensywny rok – pisze w nim papież Franciszek – podczas którego zostaliśmy obficie obdarowani łaską miłosierdzia. Dobroć i miłosierdzie Pana rozlały się na cały świat, niczym silny i ozdrowieńczy wiatr. I wobec tego kochającego spojrzenia Pana, które tak długo zwracało się ku każdemu z nas, nie możemy pozostać obojętnymi, ponieważ przemienia ono życie.”

O przemianę życia chodzi także w programie duszpasterskim Kościoła w Polsce. Wysyłając swoich uczniów na pracę apostolską, Jezus wysyła ich na żniwo, aby zebrali plon i przynieśli owoc. Rozpoczynający się dzisiaj nowy rok kościelny ma być właśnie czasem owocowania. Niezwykle wzbogaceni duchowo powinniśmy się dzielić bogactwem naszego ducha. Przestrzenią misyjnego i ewangelizacyjnego nawrócenia Kościoła, o które apeluje

papież Franciszek, powinna być parafia. Wszyscy jej członkowie, odrodzeni przez chrzest i umocnieni przez bierzmowanie, zobowiązani są do świadectwa i powołani do głoszenia Ewangelii. Trzeba ją głosić wszędzie: w rodzinie, parafii, szkole, na uczelniach, w środkach komunikacji medialnej, w przestrzeni publicznej.

„Idźcie i głoscie”, mówi Chrystus do swoich uczniów, czyli do nas. Aby jednak stać się głosicielem Słowa Bożego na zewnątrz, trzeba być wewnątrz jego słuchaczem. Dlatego w tym roku ważne będzie promowanie duchowości biblijnej. Niechaj wspólnoty działające w parafiach żyją Słowem Bożym i integrują się wokół Pisma Świętego. Wielkie nadzieje wiążemy z rekolekcjami ewangelizacyjnymi, które już trzeci rok trwają w naszej archidiecezji w połączeniu z peregrynacją relikwii Krzyża Świętego. Są one żywym przykładem zaangażowania kapłanów i świeckich w dzieło głoszenia Słowa Bożego. Liczymy na młodzież, która przez uczestnictwo w Światowych Dniach Młodzieży doświadczyła, jak piękny, młody i dynamiczny może być Kościół. Także dzieci mogą skutecznie głosić Słowo Boże, na przykład przez udział w pięknym dziele kolędników misyjnych. Bardzo liczę na to, że kolejne parafie archidiecezji lubelskiej włączą się w to apostołskie dzieło.

Instytucją, która od lat prowadzi ewangelizację przez słowo drukowane jest nasze archidiecezjalne wydawnictwo GAUDIUM. Za kilkanaście dni, 15 grudnia, będzie ono przeżywać 40. rocznicę rozpoczęcia swojej działalności. Kształtując chrześcijańską wrażliwość w życiu społecznym, wydawnictwo wspiera działalność charytatywną, naukową, oświatową i kulturalną Kościoła. Z dorobku wydawniczego GAUDIUM czerpie zarówno Kościół w Lublinie, instytucje naszego miasta, jak też wspólnoty kościelne poza granicami Polski – zarówno te na wschodzie Europy, gdzie wspierano odradzający się Kościół, jak i na zachodzie, gdy wysyłano literaturę chrześcijańską do środowisk polonijnych. Na szczególną uwagę ostatnimi laty zasługuje wydawana seria podręczników do nauki religii pod tytułem „Z Bogiem na ludzkich drogach”. Cieszymy się, że zyskała uznanie zarówno wśród uczniów, jak i pedagogów w całej Polsce.

Misja wydawnictwa, którą jest służba Słowu, to nieustanne odkrywanie przed czytelnikami tajemnicy sacrum, odsłanianie źródeł naszej wiary i umacnianie ewangelicznego ducha. Darem dla archidiecezji z okazji czterdziestolecia wydawnictwa będzie jubileuszowy album *Archikatedra Lubelska* z wyjątkowymi fotografiami jej odrestaurowanego piękna, zdjęciami jej skarbów oraz tekstami wprowadzającymi nas w historię i architekturę świątyni.

Idźmy z radością na spotkanie Pana

W dzisiejszej liturgii słowa przemawia do nas jeden z głównych zwiastunów czasu Adwentu, prorok Izajasz. Uczy nas, jak przemieniać nasze tęsknoty w modlitwę do Boga i jak przygotować serca na Jego przyjście. Pociąga nas Izajaszowa wizja powszechnego pokoju, kiedy to ludzie „swe miecze przekują na lemieszce, a swoje włócznie na sierpy. Naród przeciw narodowi nie podniesie miecza, nie będą się więcej zaprawiać do wojny.”

Przed siedzibą Organizacji Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku postawiono pomnik nawiązujący do tego Izajaszowego marzenia. Człowiek nie został bowiem stworzony do walki i wojny. Serca ludzkie tęsknią za pokojem: za pokojem z Bogiem i z ludźmi, za pokojem serca, za harmonią i równowagą. Jakże nam daleko do tego ideału w obliczu nieustannych konfliktów i wojen, które wstrząsają światem, wobec coraz to nowych zagrożeń i ognisk zapalnych grożących globalną katastrofą!

Rodzi się pytanie: dlaczego człowiek nie jest w stanie zapewnić pokoju na ziemi? Dlaczego nawet najbardziej szlachetne działania i zabiegi budowniczych pokoju nie przynoszą spodziewanego efektu? Dlaczego wciąż giną ludzie, dlaczego muszą opuszczać swoje domy, ojczyste strony i szukać ratunku na obczyźnie?

Ktoś powiedział, że człowiek nauczył się pływać po morzach tak jak ryba, latać w powietrzu tak jak ptak, ale nie nauczył się uczciwie chodzić po ziemi. Dlatego prorok Izajasz kieruje do nas na początku Adwentu zachętę: „Chodźcie, wstąpmy na górę Pańską, do świątyni Boga Jakuba. Niech nas nauczy dróg swoich, byśmy kroczyli Jego ścieżkami. Bo prawo przychodzi z Syjonu i słowo Pańskie – z Jeruzalem.”

Jesteśmy więc zaproszeni na adwentową pielgrzymkę, która nas zaprowadzi do Jerozolimy i do Betlejem, gdzie się narodził Zbawiciel, Księżę pokoju; gdzie rozległo się anielskie śpiewanie ogłaszające „pokój ludziom dobrej woli”. *Idźmy więc z radością na spotkanie z Panem*, jak wzywa nas psalmista.

Pokój musi się rozpocząć od ludzkich serc i umysłów, przemienionych przez Bożego Ducha. Dopiero potem zmienią się społeczeństwa i narody. Niech więc rozpoczynający się czas oczekiwania na Narodzenie Bożego Syna poprowadzi nasze kroki na drogę pokoju. Modlimy się o to słowami dzisiejszego psalmu: „Proście o pokój dla Jeruzalem, niech żyją w pokoju, którzy cię miłują. Niech pokój panuje w murach twoich, a bezpieczeństwo w twoich pałacach.” Modlimy się o to dla udręczonego świata i dla naszych rozdartych serc. Niech nas połączy i zjednoczy Miłość, która stała się Ciałem i rozbiła swój namiot pośród nas.

Na Adwentowy czas łaski z serca wszystkim błogosławię

Wasz biskup Stanisław

List należy odczytać w 1. niedzielę Adwentu, 27 XI 2016 r. podczas wszystkich Mszy Świętych.